

РОБЪРТ ШЕКЛИ

АБСОЛЮТНОТО ОРЪЖИЕ

Превод от английски: Антоанета Тодорова, 1993

chitanka.info

Едсел искаше да убие някого. Три седмици вече той работеше с Парк и Факсън в тази мъртва пустиня. Разкопаваха всяка могила, която срещаха на пътя си, не намираха нищо и продължаваха по-нататък. Късното марсианско лято приближаваше своя край. С всеки изминат ден ставаше все по-хладно, с всеки ден нервите на Едсел, които не бяха много здрави и в по-добри времена, малко по малко започваха да не издържат. Нисичкият Факсън беше весел — той мечтаеше за купищата пари, които ще получи, когато намерят оръжието, а Парк се влачеше мълчаливо след тях като вдървен, без да проронва нито дума, освен ако не се обръщаха към него.

Едсел вече не издържаше. Разкопаха още една могила и пак не намериха нищо, което да прилича на загубеното марсианско оръжие. Бледото слънце се блещеше отгоре, на невероятно синьото небе се виждаха едри звезди. Затопленият скафандър на Едсел започна да пропуска вечерната хладина, вкочанявайки ставите и сковавайки мускулите му.

Изведнъж Едсел бе обхванат от желанието да убие Парк. Този мълчалив човек не му харесваше още от времето, когато договориха своето партньорство на Земята. Той го ненавиждаше повече отколкото презираше Факсън.

Едсел се спря и запита Парк със зловещо нисък глас:

— Знаеш ли накъде трябва да вървим?

Мълчаливецът само сви рамене. На бледото му слабо лице не се отрази нищо.

— Накъде отиваш, тебе питат? — повтори Едсел.

Парк отново сви рамене.

— Заслужаваш куршум в главата — реши Едсел и посегна към пистолета.

— Почакай, Едсел — с умоляващ глас каза Факсън, заставайки между тях, — не се ядосвай. Само си помисли колко пари ще спечелим, ако намерим оръжието! — От тази мисъл очите на малкия човек светнаха. — То е някъде тук, Едсел. Може би в близката могила.

Едсел се поколеба и внимателно погледна Парк. В този миг единственото, което желаше, бе да убива, да убива, да убива...

Там, на Земята, той не знаеше, че ще се случи именно така. Тогава всичко му изглеждаше лесно. Той имаше свитък, а в свитъка — сведения за това, къде е скрит складът с легендарното оръжие на

марсианците. Парк можеше да разчита марсианската писменост, а Факсън даде парите за организиране на експедицията. Едсел си мислеше, че трябва просто да долетят до Марс и да направят няколко крачки до мястото, където е скрито оръжието.

Преди това Едсел не беше напуснал Земята. Той не предполагаше, че ще му се наложи да остане толкова дълго на Марс, да мръзне на ледения вятър, да се храни с безвкусни концентрати, да гладува и постоянно да му се завива свят от разреждения и недостатъчен въздух, осигуряван от обогатителната система. Тогава и през ум не му минаваше, че напрегнатите му мускули постоянно ще го болят, защото през цялото време ще трябва да се провира през гъстите марсиански храсталаци.

Тогава той мислеше само колко ще му плати някое правителство, което и да е правителство, за това легендарно оръжие.

— Извинявам се — каза Едсел, изведнъж сецайки се за нещо, — това място ми действа на нервите. Извинявай, Парк, че не се въздържах. Води ни по-нататък.

Парк мълчаливо кимна и тръгна напред. Факсън облекчено въздъхна и го последва. „В края на краищата — си мислеше Едсел — мога да ги убия винаги.“

Надвечер, тъкмо когато търпението на Едсел се изчерпваше, те откриха могилата. Това беше странно, масивно съоръжение, което изглеждаше точно така, както бе описано в свитъка. Върху металните стени се бе наслоил дебел пласт прах. Те откриха вратата.

— Чакайте, сега ще я изкъртя — каза Едсел и понечи да извади пистолета си.

Парк го избута настрана, натисна дръжката и отвори вратата.

Влязоха в една странна стая, където, струпани на купища, блестяха останките на марсианската цивилизация — легендарното марсианско оръжие. Мълчаливо се огледаха. Пред тях се намиреше съкровището, от търсенето на което всички отдавна се бяха отказали.

Веднага щом успяха да кацнат на Марс, хората започнаха внимателно да проучват развалините на великите градове. Пръснатите из цялата равнина строшени машини, бойни колесници, инструменти, прибори бяха доказателство за съществуването на титанична цивилизация, изпреварила земната с хиляди години, както и за бушувалите на тази планета жестоки войни. Това се потвърждаваше и

от старателно разшифрованите марсиански писмена. Но в тях не се споменаваше какво е станало с марсианците. Вече няколко хилядолетия на Марс нямаше нито едно разумно същество, нито едно животно.

Предполагаше се, че марсианците са взели със себе си и своето оръжие.

Едсел знаеше: по ценност това оръжие можеше да се сравнява само с чист радий. На Земята не беше открито нищо, което да бъде равноценно на него.

Пристъпиха няколко крачки по-навътре в стаята. Едсел взе първото оръжие, което му попадна под ръка. Приличаше на пистолет 45-и калибър, само че беше малко по-голямо. Той отиде до отворената врата и насочи оръжието към растящия наблизко храст. Когато се прицели, Факсън му викна изплашено:

— Не стреляй! Може да се взриви или да се случи нещо друго. Нека с него се занимават специалистите, когато им го продадем.

Едсел натисна спусъка. Храстът, който растеше на разстояние седемдесет и пет фута от входа, изчезна в яркочервен пламък.

— Не е лошо — отбеляза той.

Помилва нежно пистолета, сложи го на мястото му и взе следващия.

— Достатъчно, Едсел — с молба в гласа каза Факсън, — няма смисъл да го проверяваш тук. Може да предизвикаш атомна реакция или нещо друго.

— Млъкни — небрежно отговори Едсел, като разглеждаше механизма на спусъка на новия пистолет.

— Не стреляй, човече — продължи да моли Факсън, търсейки с очи подкрепата на Парк, но Парк мълчаливо гледаше Едсел.

— Възможно е нещо от това, което е струпано тук, да е унищожило цялата марсианска раса. Ти пак искаш да забъркаш някоя каша — настояваше Факсън.

Едсел отново стреля и с удоволствие видя как в далечината едно парче от пустинята се стопи.

— Хитро измислено! — зарадва се той и взе още нещо, което приличаше на дълъг жезъл.

Беше в прекрасно настроение, забавляваше се с тези блестящи предмети и не чувстваше повече студа.

— Време е да тръгваме — каза Факсън, отправяйки се към вратата.

— Да тръгваме ли? Къде? — бавно запита Едсел, разглеждайки един блестящ инструмент с извита ръкохватка, която удобно се наместваше върху дланта му.

— Обратно към космодрума — отговори Факсън, — връщаме се вкъщи, да продаваме цялата тази амуниция, както се и канехме. Уверен съм, че можем да поискаме всякаква цена. За такова оръжие всяко правителство ще даде милиони.

— Аз пък премислих — меланхолично процеди Едсел, като отправи кос поглед към Парк.

Мълчаливецът се движеше между купчините оръжие, без да се докосва до нито едно от тях.

— Слушай бе, момче — злобно каза Факсън, гледайки Едсел право в очите, — в края на краищата аз финансирах експедицията. Спомни си, че се канехме да продадем тези вехтории. Аз също имам право... Тоест не, не това исках да кажа...

Още неизпробваният пистолет беше насочен точно в корема му. — Какво си намислил? — промърмори нисичкият, стараейки се да не гледа към странния блестящ предмет.

— Нищо от това не се каня да продавам — заяви Едсел.

Стоеше опрян на стената, за да вижда и двамата.

— Аз сам мога да използвам тия неща — той се захили, без да престава да ги наблюдава. — Когато се върна, ще раздам оръжието на моите момчета. С него като нищо ще катурнем някое правителство в Южна Америка и ще властваме, колкото си искаме.

— Е, добре — с отпаднал глас каза Факсън, без да престава да гледа насочения към него пистолет. — Само че аз не желая да участвам в тая работа. Не разчитай на мене.

— Както искаш — отговори Едсел.

— Ти само не си мисли, че се каня да кажа някому за това — бързо заговори Факсън. — Няма да кажа. Просто не искам да стрелям и да убивам. Така че по-добре е да си вървя.

— Разбира се — каза Едсел.

Парк стоеше настрана и внимателно разглеждаше ноктите си.

— Ако създадеш свое кралство, ще ти дойда на гости — каза Факсън, правейки опит да се усмихне. — Може би ще ме направиш

херцог или нещо друго.

— Може би.

— Е, добре тогава. Желая ти успех — Факсън му махна с ръка и тръгна към вратата.

Едсел му позволи да направи двайсетина крачки, след това се прицели и натисна пусковия бутон. Не се чу звук, нито се видя пламък, но дясната ръка на Факсън политна отсечена. Едсел натисна бутона още веднъж. Дребният човечец беше разсечен на две части. От лявата и от дясната му страна върху земята се появиха дълбоки бразди.

Едсел изведнъж съобрази, че през цялото това време е бил гърбом към Парк, и рязко се обърна. Парк би могъл да грабне най-близкия пистолет и да го направи на парчета. Но мълчаливецът си стоеше спокойно, скръстил ръце на гърдите си.

— Този лъч ще премине през всичко — отбеляза той, — полезна играчка.

В продължение на половин час Едсел с удоволствие примъкваше към вратата ту едно, ту друго оръжие. Парк не пипаше нищо и с интерес наблюдаваше партньора си. Древното марсианско оръжие беше като ново. Хилядолетното бездействие не му беше оказало никакво влияние. В стаята имаше оръжия от различен тип, с различна конструкция и мощност. Изумително компактни радиационни и топлинни автомати, оръжие за мигновено замразяване, изгарящо оръжие, оръжие, което може да разрушава, да реже, да коагулира, да парализира — по най-различни начини да убива всичко живо.

— Хайде да опитаме и това — каза Парк.

Едсел, който се канеше да изпробва интересно тристволно оръжие, се спря.

— Зает съм, не виждаш ли?

— Престани да си губиш времето с тези играчки. Хайде да се заемем със сериозна работа.

Парк се спря пред една ниска черна платформа, снабдена с колела. Двамата я избутаха навън. Мълчаливецът застана отстрани да наблюдава как Едсел върти ръчките на пулта за управление. От вътрешността на машината се разнесе слабо бръмчене, след това тя се обви в синкава мъгла, която започна да обвива и хората, и постепенно се образува нещо подобно на правилно полукълбо.

— Опитай да го пробиеш с бластера — каза Парк.

Едсел стреля в синкавата обвивка, но тя изцяло погълна заряда. Изпробва още три пистолета, но те също не можаха да пробият прозрачната стена.

— Струва ми се — прошепна Парк, — че такава стена би издържала и взрива на атомна бомба. Вероятно това е мощно силово поле.

Едсел изключи машината и те се върнаха при струпаното оръжие. Слънцето клонеше към залез и в стаята ставаше все по-тъмно и по-тъмно.

— Знаеш ли какво? — изведнъж каза Едсел. — Ти си добро момче, Парк. Момче на място.

— Благодаря — отвърна Парк, разглеждайки купа оръжие.

— Не ми се сърдиш, че се отървах от Факсън, нали? Той се канеше май да ни предаде на правителството.

— Напротив, одобрявам действията ти.

— Все повече се убеждавам, че си момче на място. Ти можеше да ме убиеш, докато стрелях във Факсън.

Едсел обаче премълча, че ако беше на мястото на Парк, би постъпил именно по този начин.

Другият сви рамене.

— А как ти се струва идеята за наше кралство, на двама ни? — го запита Едсел, усмихвайки се самодоволно. — Смятам, че тази работа можем на бърза ръка да я скалъпим. Ще си намерим подходяща страна, ще си осигурим цял куп момичета, много развлечения. Ти какво мислиш за това?

— Аз съм за — отговори Парк. — Смятай, че съм в твоя екип.

Едсел го потупа по рамото и те продължиха да оглеждат купищата оръжие.

— Тия неща тук са ми ясни — продължи Парк. — Това са варианти на онова, което вече видяхме.

В ъгъла на стаята те забелязаха една врата. Върху нея имаше надпис на марсиански.

— Какво е написано тук? — попита Едсел.

— Нещо свързано с абсолютното оръжие — отговори Парк, внимателно разглеждайки изписаните на чуждия език букви. — Предупреждават да не се влиза.

Парк отвори вратата. Понечиха да влязат, но се дръпнаха назад от изненада.

Край стените на почти три пъти по-голяма от стаята с оръжието зала бяха строени войници. Прекрасно облечени и въоръжени до зъби, те стояха неподвижни като статуи и не проявяваха никакви признаци на живот.

До входа имаше маса и върху нея три предмета: голямо колкото юмрук кълбо с отбелязани върху него деления, блестящ шлем, а зад шлема — малка черна кутийка с марсиански букви върху капака.

— Това какво е — гробница ли? — прошепна Едсел, като се вглеждаше със страхопочитание в рязко очертаващите се неземни лица на марсианските воители.

Парк, който стоеше зад гърба му, не отговори нищо. Едсел се приближи до масата и взе кълбото. Внимателно мръдна стрелката с едно деление.

— Какво мислиш, че ще направят? — попита той Парк. — Ти мислиш...

Двамата трепнаха изненадани и отстъпиха крачка назад.

Воинските редици се раздвижиха. Те се залюляха и заеха поза „мирно“. Древните воители оживяха.

Един от тях, облечен в пурпурно-сребърна униформа, излезе напред и се поклони на Едсел.

— Господарю, вашите войски са готови.

От смайване Едсел загуби и ума, и дума.

— Как успяхте да останете живи толкова години? — попита Парк. — Вие марсианци ли сте?

— Ние сме слуги на марсианците — отговори воинът.

Парк обърна внимание на това, че докато воинът говореше, устните му не помръдваха. Марсианските воители бяха телепати.

— Ние сме синтети, господарю.

— На кого се подчинявате?

— На активатора, господарю — отговори синтетът, като се обръщаше към Едсел и не откъсваше очи от прозрачното кълбо, което той държеше в ръка. — Ние не се нуждаем от храна и сън, господарю. Нашето единствено желание е да ви служим и да се сражаваме.

Воинците кимнаха с глава в знак на одобрение.

— Поведи ни в бой, господарю...

— Можете да не се безпокоите — каза Едсел, идвайки най-сетне на себе си. — Бъдете сигурни, момчета, че ще ви покажа какво е това истински бой.

Войниците отговориха с тържествено трикратно приветствие. Едсел се ухили, поглеждайки към Парк.

— А какво означават другите деления на циферблата? — запита Едсел.

Но войникът мълчеше. Вероятно този въпрос не е бил предвиден от въведената в него програма.

— Може би ще активират останалите синтети — каза Парк. — Вероятно долу има още зали с войници.

— Питате ме, ще ви поведе ли в бой? Ще ви поведе, и още как ще ви поведе!

Войниците още веднъж трикратно го поздравиха.

— Приспи ги и нека да обмислим плана за действие — каза Парк.

Едсел, все още слисан, върна стрелката обратно. Войниците замряха на място, сякаш се превърнаха в статуи.

— Да се връщаме назад.

— Май че си прав.

— Вземи със себе си всичко това — каза Парк, посочвайки масата.

Едсел взе блестящия шлем и черната кутия и излезе след Парк извън залата. Слънцето почти се беше скрило зад хоризонта и над червената пустиня бяха легнали дълги черни сенки. Беше много студено, но те не усещаха студа.

— Парк, ти чу ли какво казаха? Чу ли? Те казаха, че аз съм техният вожд! С такива войници...

Той се засмя — с такива войници, с такова оръжие нищо не може да го спре. Да, той сигурно ще си избере някое кралство с най-красивите момичета на света. И как само ще се весели...

— Аз съм генерал! — извика Едсел и надяна на главата си шлема.

— Как е, Парк, отива ли ми? Приличам ли...

Той замълча. Стори му се, че някой шепне, мърмори. Какво е това?

— ... проклет глупак! Такава власт е за гениален човек, за човек способен да прекрои историята. Такава власт е само за мен.

— Кой казва всичко това? Ти ли, Парк? А? — изведнъж Едсел разбра, че с помощта на шлема може да чете чужди мисли, но не му остана време да осъзнае колко силно би могло да бъде това оръжие за владетеля на света.

Парк простреля главата му. През цялото това време пистолетът беше в ръката му.

— Идиот такъв! — помисли си той, нахлупвайки шлема на главата си. — Кралство! Това е власт над целия свят, а той мечтае за някакво въшливо кралство.

Парк се обърна към залата. С такива войници, със силовото поле и с цялото това оръжие може да се завоюва целият свят. Мислеше за това спокойно, знаейки, че именно така ще стане.

Той се канеше да се върне назад, за да активира синтетите, но се спря и вдигна от земята малката черна кутийка, която беше изпаднала от ръката на Едсел. На нейния капак с наклонен марсиански почерк бе гравирано: „Абсолютно оръжие“.

Какво би могло да означава това? Той искаше Едсел да остане жив точно толкова, колкото му бе нужно, за да провери оръжието. Жалко, че не успя да провери и това. А сам не искаше да рискува излишно.

Впрочем това съвсем не е необходимо. Той разполага с достатъчно други оръжия. Но това, последното, може би ще облекчи задачата, ще я направи много по-безопасна. Каквото и да е, новото оръжие без съмнение би могло да му помогне.

— Хайде — каза си той, — хайде да видим онова, което марсианците смятат за абсолютно оръжие.

И той отвори кутийката. От нея започна да излиза ефирна пара. Парк хвърли кутийката по-далече от себе си, понеже се страхуваше да не би това да е отровен газ.

Парата се изтегли като струя нагоре и встрани, след което започна да се сгъстява. Облачето се разширяваше, стелеше се и приемаше някаква определена форма.

След няколко секунди то окончателно се оформи и замря над кутията, блестейки с метален отблясък в угасващите лъчи на деня, и Парк видя, че това е огромна уста, разположена под две немигащи очи.

— Ха-ха! — каза устата. — Протоплазма!

И се насочи към тялото на Едсел.

Парк насочи дезинтегратора и внимателно се прицели.

— Спокойна протоплазма — каза чудовището, захапвайки тялото на Едсел. — Много обичам спокойна протоплазма.

И нагълта отведнъж цялото тяло на Едсел.

Парк стреля. Взривът изрови десетфутова дупка в земята. Но гигантската уста изплува от нея.

— Колко дълго чаках! — каза устата.

Нервите на човека се свиха на кълбо. С голямо усилие успя да задуши в себе си надигащия се панически страх. Успокоявайки се сам, без да бърза, той включи силовото поле, и синкавата мъгла го обгърна. Грабна пистолета, с който Едсел уби Факсън, и почувства колко удобно лежи в ръката му неговата ръкохватка. Чудовището се приближаваше. Парк натисна бутона и от дулото се стрелна прав лъч...

То неумолимо се приближаваше.

— Махни се, изчезни! — закрещя Парк.

Нервите му започнаха да се късат.

А то се приближаваше с широка, страшна усмивка.

— Обожавам спокойната протоплазма — каза то и гигантската уста се затвори над Парк, — но обичам също така и активната протоплазма.

То преглътна, след това изплува от другата страна на силовото поле, огледа се наоколо, търсейки милионите единици протоплазма, както и преди много, много хилядолетия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.